

HOSPICE

DUIN- EN BOLLENSTREEK

NIEUWSBRIEF

Voorwoord

Als deze nieuwsbrief op uw deurmat valt, zijn we al weer een aardig eind op streek in het jaar 2014. We zijn ons zesde jaar ingegaan en onze organisatie is nog steeds volop in ontwikkeling! In februari is een nieuw groep kookvrijwilligers gestart en daardoor hebben we bijna de week rond een kok voor de avondmaaltijd. Dat is heel plezierig want al langere tijd staat de keuken van hospice Duin- en Bollenstreek goed bekend en wordt er ook door de familie nogal eens gebruikt gemaakt van de kwaliteiten van onze koks. In ons huis wordt veel samen met de gasten gegeten. De maaltijd wordt gezien als een hoogtepunt van de dag en een sociaal samenzijn voor degenen die daar nog energie voor hebben. Onze gasten en familieleden zijn zeer tevreden over de inzet van de professionals en vrijwilligers. Persoonlijke aandacht, tijd en vooral ook die kleine waardevolle

dingen zijn zo ontzettend belangrijk.

Het nieuwe tuinpaviljoen bevat erg goed en wordt zeer regelmatig gebruikt. Voor bijvoorbeeld informatieve bijeenkomsten en vergaderingen. Maar ook Kamer 7, het vrijwilligerscafé, heeft hier zijn nieuwe toevluchtsoord gevonden. Om gemotiveerd te blijven en verdieping te vinden in het werk in het hospice bieden we vrijwilligers en professionals trainingen, thema bijeenkomsten en externe scholingen. In kwaliteit wordt geïnvesteerd. Verder proberen we onze organisatie zo goed mogelijk voor te bereiden op de veranderingen in ons zorgstelsel, met name de AWBZ die met ingang van 2015 naar de zorgverzekeraars gaat. We zitten niet stil maar zijn voortdurend in beweging!

Evelien van Duin, manager hospice Duin- en Bollenstreek

Vooraankondiging symposium 2014

Eén van onze doelstellingen is het delen van onze ervaring in de palliatieve zorg. Wij verlenen daarom met enthousiasme onze medewerking aan de organisatie van een regionaal symposium over VPTZ: Vrijwilligers in de Palliatief Terminale Zorg thuis. We bemerken regionaal dat de vraag naar inzet van onze gemotiveerde en goed geschoolde vrijwilligers niet consistent is. Nu gaat het vaak in pieken maar het is vaak ook heel lang (te) rustig. Regelmatig wordt onze hulp te laat ingeroepen of wordt een beroep gedaan op de professionele thuiszorg. Om de VPTZ-zorg thuis te profileren onder verwijzers, zorgvragers, mantelzorgers en professionals organiseren de regionale VPT-organisaties rondom de Dag van de Palliatieve Zorg op vrijdagmiddag 10 oktober een middagsymposium. Eén van de sprekers is de journalist Gijsbert van Es, die voor het NRC in 2012 interviews met stervenden heeft gehouden en deze verhalen heeft opgetekend in het boekje "Het Laatste Woord" dat in 2013 is uitgegeven. In deze nieuwsbrief leest u een boekbespreking van dit boek. Meer informatie over het symposium zal in het najaar van 2014 in de lokale pers te lezen zijn.

Aanbevolen literatuur

"Het laatste woord. De kunst van leven met de dood"

Gijsbert van Es

Onder de titel 'Het Laatste Woord' heeft NRC-redacteur Gijsbert van Es tussen maart 2011 en maart 2013 met 108 mensen gesproken over hun laatste levensfase. De reeks verscheen in de NRC-weekendeditie. Een selectie van 48 afleveringen is gebundeld in het boek *Het Laatste Woord. De kunst van leven met de dood*. Bij de selectie heeft Van Es gekozen voor interviews met mensen die bijna allemaal inmiddels zijn overleden: "Hun verhalen zijn afgeronde verhalen." In het boek zijn overlijdensdata opgenomen, aangevuld met een naschrift door een nabestaande. De bundel bevat verder interviews met een twaalftal hulpverleners, onder wie een hospicedirecteur, een palliatief verpleegkundige en een dominee. Vijf geïnterviewden in de bundel zijn

nog in leven. Hun verhalen zijn opgenomen omdat ze een specifiek thema behandelen, zoals de troostende werking van het schrijven van een boek en filosofie als 'stervenskunst'. Het laatste interview in de serie verscheen op zaterdag 16 maart 2013.

Over de kunst van leven met de dood

Ieder mens sterft, maar niet iedereen is in staat daarover te praten. Hoe ervaren mensen hun laatste levensfase? Wat denken zij, waaraan denken ze terug, wat zijn hun gedachten over leven na de dood? In de NRC-rubriek 'Het laatste woord' spreken mensen openhartig over de manier waarop zij afscheid nemen van het leven. Wat opvalt, is de rust die velen ervaren bij het naderende einde. "Ik ben benieuwd hoe het is om dood te zijn. Voel je dat - dood zijn? Ik denk het niet, maar ik wil het wel heel graag weten", zegt een 85-jarige vrouw met

beginnende Alzheimer, enkele dagen voordat zij door euthanasie zal overlijden. *Het Laatste Woord. De kunst van leven met de dood* is een krachtig en ontroerend boek dat respectvol omgaat met de geïnterviewden en hun kijk op de dood.

In de pers

'Zeer de moeite waard [...] Een zinvol boek dat bij talrijke mensen angsten kan wegnemen.' *NBD Biblion*

'Ik ben er heel stil van. Het laatste woord is lief, ontroerend en met veel respect voor de dood. Ik vind het een aanrader voor iedereen. Het is een ode aan het leven.' *Boekenwurm & Pleeg*

'Uitstekend boek, vanwege de diversiteit van de gekozen interviews. Hele levens passeren de revue, inclusief dat van de schrijver zelf [...] In al die verhalen is er ruimte voor een vrolijke noot. Prachtig is het laatste interview met een oud-minister, die vol vertrouwen de dood tegemoet zag. Hij hield zijn vakliteratuur nog dagelijks bij. De man werd 107 jaar oud: "Zelden denk ik aan de dood." *Medisch Contact*

'Dit boek is op zich een ode aan al deze moedige mensen die aan het ontstaan ervan wilden meewerken. Het is zeker geen somber boek geworden, integendeel! Zorgverleners, maar vooral palliatieve patiënten en hun naasten zullen er herkenningspunten in vinden en er kracht uit kunnen putten.' *Nieuwsbrief Palliatieve Zorg*

Verwendagen voor vrijwilligers

Wat werden we weer verrast met het aanbod van het ID- college uit Leiden! De dochter van één van onze vrijwilligers is werkzaam bij dit opleidingsinstituut. Zij nodigde de vrijwilligers al eerder uit voor een schoonheidsbehandeling naar aanleiding van de "Dag van de vrijwilliger". En nu mochten we op 11 en 13 maart weer in de stoel! En zo togen 29 enthousiaste dames en twee heren richting Leiden om zich lekker te laten verwennen. Een stoombehandeling, reiniging, peeling en maskertje. Maar ook epilieren en wenkbrouwen verven en een handmassage. We werden bijna twee uur onder handen genomen door leerlingen van de opleiding voor schoonheidsspecialiste. Het was een zeer plezierige en ontspannen ochtend en met een gladde huid ging wij zeer tevreden huiswaarts. We kunnen er weer tegen!

Scholing van vrijwilligers in thuiszorg en hospice

Kitty Duivenvoorde is vrijwilliger van de VPTZ. Hans van Gerven is vrijwilliger in het hospice. Zoals ook de andere vrijwilligers volgden zij diverse cursussen om hun vrijwilligerswerk zo goed mogelijk te kunnen verrichten.

Alles begint met de Basiscursus

De Basiscursus vormt de start voor iedere vrijwilliger. Daarbij wordt met de vrijwilliger afgestemd waar hij of zij het beste denkt te passen: in de thuissituatie of in het hospice. De werktijden van de vrijwilliger worden door ervaring duidelijk. Ook, in overleg met de verpleegkundige, op welke tijd de gast zorg nodig heeft en welke zorg dat moet zijn. Hierna kan iedere vrijwilliger zich inschrijven voor een cursus van de Vrijwillige Palliatieve Thuiszorg Academie die door heel Nederland gegeven worden. Die opleidingen worden door vrijwilligers erg gewaardeerd omdat zij hier collega's ontmoeten en ervaringen uitwisselen. Uit het hele land komen, vanuit de verschillende hospices en de Thuiszorg, vrijwilligers bijeen voor de uit negen modules bestaande opleiding. Kitty en Hans hebben inmiddels vier modules gevolgd van elk twee dagen.

Diverse modules

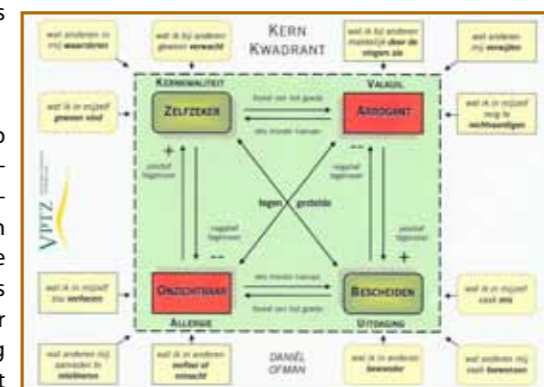
In module 1, Afstemming op de ander, ontvangt de vrijwilliger handvatten om zo effectief mogelijk te communiceren en zijn/haar eigen rol daarin te reflecteren. In module 2, Balans in verlies, leert de vrijwilliger een sensitieve en open houding te ontwikkelen in het contact met de ander, zonder zijn/haar eigen kwetsbaarheid geweld aan te doen. In module 3, Dichtbij jezelf, leert de vrijwilliger in contact met de ander de juiste balans te vinden. Over keuzes in afstand en nabijheid en het afstemmen met cliënten of gasten en mantelzorgers. In module 4, Waarden en normen en je eigen persoonlijkheid, staat het zien wat kenmerkend en belangrijk is voor de vrijwilliger en voor de ander centraal. Deze module behandelt het onderscheid tussen

wat van jou als vrijwilliger is en wat van een ander.

Het Kernkwadrant

Zowel Hans als Kitty vonden de laatste module erg interessant. Hans: "We behandelden het kernkwadrant. Wie ben jij? We hielden elkaar een spiegel voor en spraken hierover met elkaar. Kitty vult hem aan: "Ik bleek goed voor mezelf te kunnen opkomen; kon me inleven in de ander en goed aftasten waar iemand behoefte of juist geen aan heeft. Mijn lichamelijke beperking, ik loop met krukken, roept in eerste instantie veel reacties op, maar is uiteindelijk nooit enige belemmering. Het gaat toch vooral om het 'er zijn'."

"In de Waarden en Normen oefening bespraken we wat we zouden doen als een gast onze waarden of normen zou overschrijden", gaat Hans verder. "Bijvoorbeeld: een gast neemt een borrel en wil graag dat jij mee drinkt. Dat wil je niet. Wat doe je dan? Je kan dan bijvoorbeeld een borrelglasje nemen en daar water of een sapje in doen en in alle rust met de gast mee drinken. Op die manier stem je af op de ander."

Pantoum

Tot de vierde module behoort ook het Pantoum, een dichtvorm van twintig regels, waarbij een aantal van de regels wordt herhaald. Met dit schema kun je in korte tijd zelf een gedicht schrijven waarbij de essentie van het moment of van wat er werkelijk in je omgaat, voor ogen duidelijk

wordt. Vaak werkt het verrassend verhelderend, omdat onbewuste gevoelens of gedachten aan de oppervlakte komen. Zowel Hans als Kitty werden erg door deze meditatieve vorm aangesproken. Het gedicht dat Kitty schreef staat hieronder afgedrukt.

Van groot belang voor alle vrijwilligers

Hans en Kitty ervaren de cursussen door het gevoel van saamhorigheid; de diepgang en emoties die loskomen als erg waardevol. Zij voelen zich veilig in de cursussen en doen er veel inspiratie op voor hun vrijwilligerswerk. Zij vinden de cursussen dan ook van groot belang voor zowel de vrijwilligers in het hospice als de thuiszorg vrijwilligers.

Pantoum van Kitty

Ik wil graag mensen helpen
Ik ben in mijn reiki kamertje boven
Ik zie een verdrietig mens
Een traan komt te voorschijn
Ik ben in mijn reiki kamertje boven
Wil graag deze persoon troosten
Een traan komt te voorschijn
Pak haar hand in mijn hand
Wil graag deze persoon troosten
"Huil maar even, 't is goed. Krop niets op!"
Pak haar hand in mijn hand
Ze glimlacht naar mij door de tranen heen
"Huil maar even, 't is goed. Krop niets op!"
Ik maak het intussen lekker warm
Ze glimlacht naar mij door de tranen heen
Ze voelt zich veilig en vertrouwd
Ik maak het intussen lekker warm
Ik zie een verdrietig mens
Ze voelt zich veilig en vertrouwd
Ik wil graag mensen helpen.

Gast aan het woord

Dit keer een heel bijzondere gast aan het woord, namelijk een ex-gast. Het gebeurt niet vaak dat iemand in ons hospice wordt opgenomen om er na een vrij lange periode weer uit te verdwijnen omdat hij of zij zo ver is opgeknapt dat het hospice niet meer de juiste plaats voor hem of haar is. Maar het komt voor; ook in de laatste maanden hebben wij dit een aantal keer meegemaakt.

Zo ook met mevrouw Boere. Zij kwam in maart 2012 bij ons. Mevrouw Boere was heel ziek; leed al jaren aan een ernstige vorm van diabetes en had daarbij ook nog een tumor in de maag gekregen. Het zag er naar uit dat ze snel zou overlijden, maar eenmaal in het hospice begon zij zich beter te voelen. Zo veel beter zelfs dat na drie maanden werd besloten haar nogmaals te onderzoeken en toen bleek dat de tumor flink geslonken was. Terwijl Mevrouw Boere eerst alleen vloeibaar voedsel kon eten, werd er nu voorzichtig geprobeerd of ze ook vast voedsel kon verdragen. Dat ging zo goed dat zij op 26 augustus 2012 kon worden overgeplaatst naar zorgcentrum Buytenhaghe in Zoetermeer.

Naar Indonesië

Mevrouw Boere is als Pauline Witsiers geboren in Den Haag. Toen zij elf jaar was, ging Pauline met haar ouders naar Indonesië waar zij tot 1950 heeft gewoond. Daarna ging het gezin weer terug naar Den Haag waar Pauline een opleiding volgde tot handwerk lerares en later trouwde. Haar man was leraar Duits en werd daarna directeur van een grote middelbare school. Het echtpaar kreeg een zoon en een dochter en verhuisde in 1985 naar Sassenheim, maar drie jaar later overleed meneer Boere aan een nier-tumor. Sindsdien is mevrouw Boere alleen. Zij is haar man erg dankbaar voor wat zij van hem geleerd heeft: ondanks zijn ziekte bleef hij zeggen dat wanneer je negatief in het leven staat, je daar voornamelijk zelf de dupe van bent en dat je dus beter kunt proberen zo optimistisch moge-

lijk te blijven. Dat heeft zij steeds geprobeerd en zij denkt wanneer zij het moeilijk heeft terug aan de mooie dingen die zij in haar leven heeft meegemaakt. Vooral de herinneringen aan de fantastische vakanties in Toscane geven haar veel troost.

Moeilijke jaren

De afgelopen jaren zijn erg moeilijk geweest voor mevrouw Boere. Ze was al heel lang slecht ter been en had door de suikerziekte ernstige open wonden aan haar been. Daarvoor was ze al jaren onder behandeling. Toen kreeg ze kanker en moest ze, zoals ze zelf zei, de knop omzetten en zich voorbereiden op haar overlijden. Dat had ze allemaal al gedaan voordat ze in het hospice kwam. Haar 'paarse map' met alle instructies voor haar begrafenis, een financieel overzicht en haar laatste wensen, was klaar. Maar na drie maanden moest de knop weer om. Ze ging niet dood, ze ging naar een verzorgingstehuis dicht bij haar dochter die in Zoetermeer woonde. Dat was erg wennen. Hoewel ze een kamer kreeg met een mooi uitzicht op een park, met bomen vlakbij haar raam waarin veel vogels zaten, kwam ze wat verzorging betreft naar haar zeggen "van de hemel in de hel". Vanuit ons hospice, dat zij zelf een "8-sterren hotel" noemt, naar een verzorgingstehuis waar het personeel nauwelijks tijd heeft voor de mensen is natuurlijk een enorme stap. Ze heeft er zeker wel begrip voor, maar de overgang van een huis waar volop tijd is voor de gasten, waar ze altijd iemand vond die met haar kon praten over boeken die ze las of mooie films die ze gezien had, was erg groot. De eerste drie maanden was mevrouw Boere nog vrij zelfstandig en kon ze met met haar scootmobiel in gezelschap van vrienden, dochter of kleinkinderen naar buiten. Daarna ging het weer slechter met haar en sindsdien is ze bedlegerig. En alweer moest 'de knop om'. Zelf hoopte zij dat ze, net als haar grootmoeder en moeder die ook aan diabetes leden, op een morgen gewoon niet wakker zou worden en dat dat snel zou gebeuren. Dan was

ze geen last meer voor anderen, want zo voelt ze zich nu wel.

Opnamegegevens

Eerste kwartaal 2014	
Opnames	9
Man	5
Vrouw	4
Gemiddelde leeftijd	73 jaar
Overleden	10
Ontslag	3
Gemiddelde verblijfsduur	29 dagen
Komende van thuis	5
Komende uit ziekenhuis	4
Gemiddelde bedbezetting	64 %
Zorginzet VPTZ thuis	2 cliënten

Erna en Marfried versterken de redactie

Marfried Kortekaas (links) en Erna Haubrich

"Sinds de opening van het Hospice ben ik werkzaam als een van de vaste verpleegkundigen. De laatste maanden voornamelijk in de nachtdienst. Ik wil met mijn ervaringen een bijdrage leveren aan de informatie die in de nieuwsbrief gegeven wordt en daarmee op een andere manier naar het Hospice kijken."

Marfried Kortekaas

"Ik ben sinds 2009 als vrijwilligster aan het Hospice verbonden. Ik ben het Hospice als een zeer bijzondere plek gaan zien en vind het mooi om ervaringen en speciale momenten van iedereen in en rond het Hospice in de vorm van onze nieuwsbrief te mogen helpen vormgeven."

Erna Haubrich

Giften in 2013

Tot 2012 vermeldden we alle giften in de nieuwsbrief; ook die van particulieren. We ontvingen daar regelmatig commentaar op omdat nogal wat goede gevers er geen prijs op stelden dat zij ongevraagd vermeld werden. In de laatste twee nieuwsbrieven is de giftenlijst dus achterwege gelaten, maar ook dit stemt niet tot volle tevredenheid. Vandaar dat we hebben besloten de donaties van organisaties wel expliciet te vermelden, maar de particuliere giften alleen als totaal. Als Stichting Vrienden sturen we iedere individuele donateur een bedankbriefje, evenals iedere nieuwe vriend. Soms echter is het bankafschrift onvolledig zodat we het juiste adres niet kunnen achterhalen. Mocht u niets van ons gehoord hebben dan heeft dat hiermee te maken. Wees er echter van overtuigd dat we u zeer dankbaar zijn.

Giften particulieren (incl. drie giften i.v.m. huwelijksjubilea en giften i.v.m. het lustrum) € 13.230,-

Giften organisaties

Toer Team Castien	€ 240,-
PCI Matthias Warmond	€ 100,-
Diaconie Prot. Gemeente Oegstgeest	€ 301,11
Diaconie Prot Gemeente Sassenheim	€ 207,50
Flamingo Noordwijkerhout	€ 500,-
Gift Kerkeveiling Lisse	€ 2600,-
Donatie Koor Cameleon Sassenheim	€ 750,-
Lefeber Memory	€ 250,-
Wattel Sassenheim	€ 200,-
PCI St. Jeroen Noordwijk	€ 250,-
ANBO	€ 100,-
Diaconie Prot. Gemeente Sassenheim	€ 754,38
VDSB B.V.	€ 375,-
Eval Holding	€ 100,-
Benefiet CASH	€ 20,-

Sponsors lustrumfestiviteiten:

Molenaar en van Ginhoven	€ 500,-
G. de Vroomen	€ 1000,-
Woonstichting Vooruitgang	€ 200,-
Duif's Florist Articles	€ 1000,-
Van Kesteren en Zonen	€ 100,-

totaal € 9447,99

Kamer 7 thema avond 'Het Hiernamaals'

In juni 2007 werd, in navolging van andere hospices, een 'inloopcafé' voor de vrijwilligers van ons hospice opgericht. Van de oorspronkelijke initiatiefnemers zijn Marlies Houwing en Jacques Erades nog

Dit keer was het thema 'Het Hiernamaals'. De avond werd geleid door onze geestelijk verzorger Pieta Landweer. Zij begon met een historische schets over hoe men door de eeuwen heen steeds veranderende

de vele jongeren die aan aids overleden, veranderde deze visie. De dood kwam erg dichtbij en men werd zich bewust van het feit dat de dood lang tegen te houden is, maar niet eeuwig. In de jaren negentig worden er ook in Nederland hospices gesticht waar veel openlijker over de dood gesproken kan worden. In de laatste twintig jaar is een veel positievere houding ontstaan ten opzichte van de dood. Sterven wordt vaak gezien als een bevrijding: het sterven kan steeds meer in eigen beheer worden gehouden en men raakt er van overtuigd dat sterven bij het leven hoort. Het is niet het tegenovergestelde van het leven, maar een afronding ervan.

Na deze introductie kregen de aanwezigen de opdracht drie steekwoorden op papier te zetten die weergaven hoe ze zelf over een leven na de dood dachten. Dit was de aanzet tot een interessante discussie, waaruit bleek dat de meest voorkomende woorden 'twijfel', 'licht' en 'geloof' waren. Aan de hand van een 'plattegrond van het hiernamaals' werd het gesprek voortgezet en werden persoonlijke ervaringen uitgewisseld. Deze plattegrond is afkomstig uit het bijzonder interessante boek 'Atlas van het hiernamaals' van Guido Derksen, Job Mijwaard en M. Van Mousch.

steeds actief. Jacques was degene die de naam verzonnen heeft: ons hospice heeft zes kamers voor de gasten en Kamer 7 is er speciaal om vrijwilligers en medewerkers de mogelijkheid te bieden elkaar buiten de werksfeer te ontmoeten. In de loop der jaren is het de gewoonte geworden om thema avonden te organiseren over uiteenlopende onderwerpen. Op 11 februari kwam een groep van zestien personen voor het eerst samen in ons nieuwe tuinpaviljoen.

opvattingen heeft gehad over het leven na de dood. Opvallend is dat tot de jaren zestig van de vorige eeuw deze bijna altijd werden voorgeschreven door godsdienst of kerk. Daarna volgde een periode waarin de dood ongewenst, bedreigend en verboden lijkt. Alles wat met de dood te maken had, werd geweerd, verdrongen of ontkend. Het geloof in de eeuwigheid dat door alle tijden en culturen was doorgegeven, leek nu voor velen te verdwijnen. In de jaren tachtig, onder invloed van

De Kookgroep

Zoals ingewijden weten, wordt in het hospice elke avond een goede maaltijd aan tafel geserveerd aan onze gasten. In het begin werden de maaltijden verzorgd door de dienstdoende vrijwilligers. Vaak bleek het moeilijk om optimale zorg voor de gasten met het koken van de avondmaaltijd te combineren. Het koken voor de gasten en hun vrienden en familie, want zij mogen ook mee eten, werd als net iets te veel ervaren. Vier jaar geleden is vanuit de menucommissie, bestaande uit Ria Faas, Noor Mulders, Joke van der Bent en Ank Scholte, het idee ontstaan om een vaste kookgroep te starten. Ook deden toen de van tevoren vastgestelde, seizoensgebonden menu's hun intrede. Zo hangt er nu elke week een menulijst op het bord in de keuken. Bij de lunch wordt met de gasten overlegd wie wat wil eten en waar nodig wordt het menu aangepast. De kok neemt vaak zelf de vers gehaalde ingrediënten mee. Elke avond wordt er met veel zorg gekookt en voor de gasten die niet aan tafel kunnen eten wordt er een mooi dienblad vaak door de kok van een sfeervol bloemetje voorzien naar de kamer gebracht.

Van professional tot gedreven thuiskok

Het hospice is erg blij dat de kookgroep sinds begin van dit jaar is uit-

gebreid zodat er nu dagelijks een vaste kok zorg draagt voor het diner. Niet alle kookvrijwilligers hebben een 'masterchef' achtergrond. Ria Faas en Ank Scholte die vanaf het begin de honneurs van het koken hebben waargenomen, waren beiden gedreven zorgvrijwilligers en genieten van de dankbare reacties die ze van de gasten mogen ontvangen. Ron Landstra, Jan Kalkhuis en Margaret Rutgers zijn professionele koks die naast hun vaste werk ook voor het hospice koken. Jan geniet vooral van de huiselijke sfeer aan tafel en de gesprekken die worden gevoerd tijdens de maaltijd. Naast instellingskok is Jan ook dieetkok. Nico is via-via vrijwilliger bij het hospice geworden en komt graag een overheerlijke Hollandse pot koken. Marianne Wanders werkt bij het bureau van de Rector van de Universiteit van Leiden en houdt van koken. Omdat zij zich graag nuttig maakt in haar vrije tijd kookt zij om de twee weken in het hospice. Gerard Koomen is werkzaam bij de politie en wilde ook als vrijwilliger iets betekenen. Hij reageerde net als Jan, Margaret en Marianne op de advertentie die afgelopen november in de lokale bladen stond en is de uitdaging aangegaan. Samen zorgen deze mensen ervoor dat er met veel enthousiasme en zorg gekookt wordt en er in het weekend voor bij de koffie altijd iets lekkers uit de oven op tafel staat.

De Kookgroep bestaande uit Gerard Koomen, Ank Scholte, Nico van Wieringen, Ria Faas, Margaret Rutgers en Jan Kalkhuis. Ron Landstra en Marianne Wanders staan niet op de foto.

Als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
 Zullen ze stilstaan, de rivieren
 En de vogels en de dieren
 Als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
 Zou het strand de zee verlaten
 Ze hebben niets meer te bepraten
 Als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
 Zou de maan niet langer lichten
 Geen dichter zou meer dichten
 Als de liefde niet bestond

Nergens zouden bloemen staan
 En de aarde zou verkleuren
 Overall gesloten deuren
 En de klok zou niet meer slaan

Als de liefde niet bestond
 Dan was de hele vrijerij bedorven
 De wereld was gauw uitgestorven
 Als de liefde niet bestond

Als de liefde niet bestond
 Zou de zon niet langer stralen
 De wind zou niet meer ademen
 Als de liefde niet bestond

Geen appel zou meer rijpen
 Zoals eens in het paradijs
 Als wij elkaar niet meer begrijpen
 Dan is de wereld koud als ijs

Ik zou sterven van de kou
 En m'n adem zou bevriezen
 Als ik je liefde zou verliezen
 Er is geen liefde zonder jou

Toon Hermans

Deelname informatieochtend en rondleiding 12 oktober

In 2014 zal de jaarlijkse informatiebijeenkomst en rondleiding wederom op de dag van de palliatieve zorg, zaterdag 12 oktober, worden georganiseerd. Om 10.00 uur en 11.30 uur kunt u deelnemen aan de rondleiding. Geeft u zich op, onder vermelding van naam, adres, telefoonnummer, gewenst tijdstip en aantal personen, via vrienden@hospiceduinenbollenstreek.nl, of bel naar 0252 227139. Ons postadres is Hoofdstraat 51, 2171 AR te Sassenheim.

Vrienden van het Hospice

Het Hospice is grotendeels afhankelijk van sponsoring, giften en donaties. Ook U kunt ons steunen door lid te worden van de Stichting Vrienden van het Hospice. De minimale bijdrage is € 15,- per jaar. Mail uw aanmelding naar vrienden@hospiceduinenbollenstreek.nl of stuur onderstaande kaart in.

Vriendenkaart

Ja, ik meld mij aan als vriend van het Hospice.

Naam Dhr. /Mevr.
Adres
Postcode/Woonplaats
Telefoonnummer
E-mail
Mijn jaarlijkse bijdrage is €..... per jaar (minimaal € 15,-)
Datum-....-.... Handtekening

s.v.p. in een gefrankeerde envelop sturen aan: Stichting Vrienden Hospice Duin- en Bollenstreek
Hoofdstraat 51
2171 AR Sassenheim

U kunt ons telefonisch bereiken op 0252-227139.

Colofon
Opmaak en druk: Drukkerij Flora Lisse
Redactie: Carine Atzei, Evelien van Duin,
Hans van Gerven, Erna Haubrich,
Marfried Kortekaas, Lisette van der Lans
Eindredactie: Tot en Met producties Lisse
Fotografie: Hans van Gerven

Drukkerij Flora en Tot en Met producties zijn sponsor van de nieuwsbrief van het Hospice Duin- en Bollenstreek.

Aan deze uitgave werkten mee: Mevrouw Boere,
Kitty Duivenvoorde, de kookgroep

Contactadres:
Hospice Duin- en Bollenstreek
Hoofdstraat 51
2171 AR Sassenheim
www.hospiceduinenbollenstreek.nl
@: info@hospiceduinenbollenstreek.nl
T: 0252 227139
F: 0252 225888

Stichting Vrienden
@: vrienden@hospiceduinenbollenstreek.nl
Bankrekening: NL81RABO 0131 2886 79
T: 0252 227139